

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně JUDr. Janou Záviskou v právní věci

žalobce: **M. N.**
státní příslušnost Gruzie,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě ze dne 3. 5. 2018 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2018 č.j. OAM-135/ZA-ZA11-ZA19-2018 o **udělení mezinárodní ochrany**,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Žádost o udělení mezinárodní ochrany byla vyhodnocena jako nepřipustná podle § 10a odst. 1, písm. b) zákona č. 325/1995 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Státem příslušným k posouzení podané žádosti byla určena Polská republika podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013.

2. V zákonné lhůtě u zdejšího soudu byla podána žaloba proti v záhlaví označenému rozhodnutí společně s žádostí o přiznání odkladného účinku. Žalobce žalovanému vytkl porušení některých ustanovení správního řádu, konkrétně § 3, § 50 odst. 2 a 3 a § 52, neboť si neopatrčil dostatečné důkazy ke zjištění skutkového stavu a § 68 odst. 3 správního řádu, neboť nedostatečně odůvodnil své rozhodnutí. Dále vytknul porušení článku 3 odst. 2 druhý pododstavec Dublinského nařízení, neboť žalovaný nepostupoval dle tohoto ustanovení. Blíže se zaměřil na pochybení správního orgánu, který neposoudil faktickou situaci v Polské republice, jestliže v Polské republice ročně žádá o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, a proto má obavu z tamního azylového systému. S odkazem na zprávy Human Rights Watch ze dne 17. 3. 2017 dohází v Polské republice k velmi závažnému porušování azylového zákona i elementárních lidských práv. Lidé, aniž by si mohli požádat o mezinárodní ochranu, jsou deportováni do země původu. Navrhl zrušit napadené rozhodnutí a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 12. 5. 2018 popřel oprávněnost návrhu a zdůraznil, že správní orgán popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či Dublinského nařízení a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Odkazuje na obsah správního spisu a na vydané rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jako správního orgánu, který postupoval v souladu s Dublinským nařízením a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Správní orgán pro jistotu opakuje, že: Na základě kopie cestovních dokladů jmenovaného a prohlášení Polské republiky, že jmenovaný N. M. byl dne 7. 2. 2018, kdy učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území České republiky, držitelem platného dlouhodobého víza č. X vydaného Polskou republikou dne 22. 11. 2017 v Tbilisi s možností vícenásobného vstupu a maximální délkou pobytu 170 dní ode dne 3. 12. 2017 do dne 21. 5. 2018. V případě jmenovaného je tak nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. S ohledem na výše uvedené správní orgán požádal dne 13. 2. 2018 Polskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou jmenovaný podal v České republice. Dne 19. 2. 2018 obdržel správní orgán informaci, že Polská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu výše jmenovaného. Na úrovni Evropské unie, ať již jejich jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně

deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Polské republice, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967 nevydal žádné stanovisko, požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Polské republiky, jak to učinil například zcela jednoznačně v minulosti v případě Řecka. Polská republika je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje právní předpis a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Správní orgán nepopírá, že v některých případech může dojít k porušení základních práv žadatelů o mezinárodní ochranu, nicméně v souladu s ustálenou judikaturou soudů ani případné excesivní a ojedinělé případy nemohou založit obavu o systematických nedostacích v příslušném členském státě (viz rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 9. 5. 2016 č. j. 50 Az 1/2016-111 nebo rozsudek NSS ze dne 9. 3. 2016 č. j. 9 Azs 27/2016-37). Pokud by se ovšem během pobytu v této zemi nějaké problémy vyskytly, má žalobce možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné tamní orgány či instituce. Navrhl žalobu zamítnout.

4. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl tak, jak uvedeno v odst. 1 tohoto rozsudku. V odůvodnění uvedl, že na základě kopie cestovních dokladů jmenovaného a prohlášení Polské republiky, že jmenovaný N. M. byl dne 7. 2. 2018, kdy učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území České republiky, držitelem platného dlouhodobého víza č. X vydaného Polskou republikou dne 22. 11. 20107 v Tbilisi s možností vícenásobného vstupu a maximální délkou pobytu 170 dní ode dne 3. 12. 2017 do dne 21. 5. 2018. V případě jmenovaného je tak nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. S ohledem na výše uvedené správní orgán požádal dne 13. 2. 2018 Polskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou jmenovaný podal v České republice. Dne 19. 2. 2018 obdržel správní orgán informaci, že Polská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu jmenovaného. Správní orgán se s ohledem na toto ustanovení zabýval skutečností, zda v případě Polské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Na úrovni Evropské unie, ať již jejich jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Polské republice, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967 nevydal žádné stanovisko, požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Polské republiky, jak to učinil například zcela jednoznačně v minulosti v případě Řecka. Vzhledem ke skutečnosti, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla

shledána nepřípustnou, správní řízení o této žádosti bylo v souladu s ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.

II.

5. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 7. 2. 2018 ve 23:15 hodin podal v Příjímacím středisku cizinců Zastávka žádost o udělení mezinárodní ochrany. K žádosti uvedl, že má státní příslušnost Gruzii, nemá pas, ten ztratil, je pravoslavný křesťan. Nikdy nebyl politicky aktivní, v Gruzii byl novinářem, v rozhlasě dělal pořady, které se nelíbily politikům, jako novinář nesmí být členem žádné politické strany. Do České republiky přiletěl dne 5. 12. 2017, měl polské vízum, pracovní na 6 měsíců. Protože ztratil pas a nechtěl být v ČR nelegálně, požádal o mezinárodní ochranu. V Gruzii se necítí bezpečně, má problémy se starostou, nevěří ani gruzínskému zdravotnictví. Polské vízum si vyřídil, protože to bylo levnější a rychlejší, v Polsku ale nikdy nebyl, má tam však známého, který mu slíbil, že mu najde práci. O azyl v Polsku žádat nechce, chce tam pracovat. Známi mu však doporučili raději o azyl požádat v České republice. Součástí správního spisu je i informace OAMP z 8. ledna 2018 o azylovém systému v Polské republice, doklad o vydání polského víza v Tbilisi s platností od 22.11.2017 do 21.5.2018. Dále je ze spisu zjištělé, že správní orgán požádal Polskou republiku o převzetí žalobce k řízení o mezinárodní ochranu a dne 19. 2. 2018 obdržel uznání Polské republiky k příslušnosti k posouzení žádosti.

III.

6. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná. Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný členský stát unie.

7. Podle ust. § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

8. Podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013:

1. Členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.

2. Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.

Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.

3. Každý členský stát si ponechává právo na vrácení žadatele do bezpečné třetí země v souladu s pravidly a zárukami stanovenými ve směrnici 2013/32/EU.

9. Podle čl. 7 odst. 1 Nařízení se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena v této kapitole (soud poznamenává, že se jedná o kapitolu III., články 7 – 15).

10. Článkům 8 až 11 podléhají osoby nezletilé nebo rodinní příslušníci, jejichž člen požívá mezinárodní ochranu nebo rovněž žádá o mezinárodní ochranu a dále pokud žadatel je držitelem platného povolení k pobytu. S ohledem na situaci žalobce se na něj tato ustanovení nevztahují.

11. Podle čl. 12 odst. 1 Nařízení, pokud žadatel je držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Podle čl. 12 odst. 2 Nařízení, pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu, v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 Nařízení č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tomto případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát. Podle čl. 3 Nařízení pokud je žadatel držitelem více platných povolení k pobytu nebo víz vydaných různými členskými státy, přejímají členské státy příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu v tomto pořadí:

- a) členský stát, který vydal povolení k pobytu přiznávající právo na nejdelší pobyt, nebo pokud jsou doby platnosti stejné, členský stát, který vydal povolení k pobytu, jehož doba platnosti skončí jako poslední;
- b) členský stát, který udělil vízum, jehož doba platnosti skončí jako poslední, pokud se jedná o stejný druh víz;

c) pokud se jedná o různé druhy víz, členský stát, který udělil vízum s nejdelší dobou platnosti, nebo pokud jsou doby platnosti stejné, členský stát, který udělil vízu, jehož doba platnosti skončí jako poslední.

12. Podle čl. 12 odst. 4 Nařízení pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, pokud žadatel neopustil území členských států. Pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci, a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu.

13. V čl. 13 Nařízení je upraven postup v případě zjištění, že žadatel překročil nedovoleným způsobem pozemní, námořní nebo vzdušnou cestou hranice některého z členských států ze třetí země (a to na základě přímých nebo nepřímých důkazů, popsaných ve dvou seznamech, které jsou uvedeny v čl. 22 odst. 3 Nařízení, včetně údajů ve smyslu nařízení (EU) č. 603/2013). K posouzení žádosti je pak příslušný tento členský stát, přestává být příslušným 12 měsíců ode dne, kdy k nedovolenému překročení hranice došlo, v dalším je pak případně rozhodná doba pobytu v členském státě před podáním žádosti o mezinárodní ochranu, a to nepřetržitá nejméně pět měsíců.

14. Čl. 14 Nařízení Evropského parlamentu a Rady upravuje příslušnost v případě, že státní příslušník třetí země vstoupí na území členského státu, ve kterém je osvobozen od vízové povinnosti; k posouzení takové žádosti je příslušný tento členský stát, ledaže by podal žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, ve kterém je rovněž osvobozen od vízové povinnosti.

15. Podle čl. 15 Nařízení, pokud státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti učiní žádost o mezinárodní ochranu v mezinárodním tranzitním prostoru letiště členského státu, je k posouzení žádosti příslušný tento členský stát.

16. Čl. 17 upravuje diskreční pravomoc správního orgánu rozhodnout odchylně od daných kritérií k určení pravomoci rozhodnout o žádosti o mezinárodní ochranu. Pak členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené.

IV.

17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). O žalobě rozhodl bez jednání v souladu s ust. § 51 s.řs..

18. Je nesporné, že žalobce je držitelem platného dlouhodobého víza vydaného Polskou republikou dne 22. 11. 2017 v Tbilisi s délkou pobytu do 21. 5. 2018, s možností vícenásobného vstupu a maximální délkou pobytu 170 dnů ode dne 21. 5. 2017. S odvoláním na citovaná ustanovení v části III. tohoto rozsudku soud dospěl k závěru, že rozhodnutí je v souladu s Nařízením Evropského parlamentu a Rady, neboť z jednotlivých článků Nařízení zcela je zřejmé, že žalovaný správní orgán dospěl ke správnému závěru o povinnosti Polské republiky k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu.

19. Soud nepřisvědčil žalobci o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Soud nejdříve zdůrazňuje, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže z jeho odůvodnění, a to ani v kontextu s obsahem správního spisu, nelze seznat důvody, proč správní orgán rozhodl tak, jak rozhodl. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí se dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem a řádně a přesvědčivě odůvodnil názor, že je nutno v případě žalobce aplikovat kritérium dané článkem 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady s ohledem na skutečnost uvedenou v odst. 18 tohoto rozsudku. Není pochyb, že k řízení o mezinárodní ochraně u žalobce jako žadatele o mezinárodní ochranu je příslušná Polská republika, která sama svou příslušnost uznala.

20. Pokud se týká nosné žalobní námitky, že žalovaný dostatečně nezhodnotil přetíženost azylového systému v Polské republice, pak ani tomuto žalobnímu bodu soud nepřisvědčil. Žalovaný neopominul se zabývat i touto otázkou, a to, že dospěl k závěru, který přesvědčivě a dostatečně odůvodnil, že nelze polskému azylovému systému vytýkat systémové nedostatky, nelze hodnotit jako pochybení správního orgánu. Žalovaný při hodnocení této otázky vycházel z informací z ledna 2018, které byly vypracovány na základě poznatků získaných z různých zdrojů, jak je uvedeno ve zprávě. Tato zpráva obsahuje i počty žádostí o mezinárodní ochranu, kde je uvedeno, že v r. 2016 bylo podáno 12 305 žádostí, v r. 2016 bylo celkem v 305 případech rozhodnuto pozitivně, v případech 2 158 negativně. Do poloviny roku 2017 podalo žádosti o mezinárodní ochranu celkem 6 998 osob, ve 286 případech bylo rozhodnuto pozitivně, negativně v 1 424 případech a řízení bylo zastaveno v 1 836 případech.

21. Na závěr soud zdůrazňuje, že cílem dublinského systému je zajistit, aby byl za posuzování žádosti o mezinárodní ochranu odpovědný pouze jeden stát, dále zabránit

zahlcení systému žádostmi téže osoby v různých členských státech a co nejrychleji určit stát příslušný k posuzování žádosti, aby byl zaručen přístup k účinné mezinárodní ochraně. Příslušné nařízení směřuje k eliminaci tzv. forum shopping, respektive asylum shopping – ke snaze zabránit žadatelům, aby si vybírali, kde chtějí získat mezinárodní ochranu. Za tím účelem obsahuje nařízení Dublin III podrobná kritéria pro určování příslušného státu tak, aby v individuálních situacích bylo možné jednoznačně posoudit, který členský stát je odpovědný za posuzování konkrétní žádosti.

22. Soud přisvědčil žalovanému správnímu orgánu, že Polská republika není zemí, ve které dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení a není známa ani existence podmínek, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení.

23. Po provedeném řízení a dokazování dospěl soud k závěru, že žalovaný ve věci správně postupoval dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie. Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, pak se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaví dle § 25 písm. i) citovaného zákona. Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl postupem žalovaného zkrácen na svých právech, postup žalovaného byl shledán zcela v souladu s platnou právní úpravou, soud žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že soud o žalobě rozhodl v co nejkratší lhůtě s ohledem na nutné procesní úkony, nerozhodoval zvlášť o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě.

24. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu vzniklých nákladů neuplatnil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 13. července 2018

JUDr. Jana Záviská

Shodu s prvopisem potvrzuje

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje